

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Š. K.**, zast. Mgr. Tomášem Petřů, advokátem se sídlem Pavlovova 586/8, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.6.2013, č.j. KM-49-5/PK-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 20.2.2013, č.j.: OSZ-147419-1/Z-Že-2013, kterým mu nebyl přiznán od 1.12.2011 výsluhový příspěvek dle § 157 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Žalobce v žalobě nejprve stručně popsal skutkový stav tak, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně mu nebyl přiznán výsluhový příspěvek, přestože služební poměr ukončil na vlastní žádost dle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru. Připustil, že služební poměr ukončil proto, že proti němu bylo vedeno trestní řízení pro spáchání úmyslného trestného činu, za nějž byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 29.8.2012, č.j. 1T 72/2012-112. Avšak rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii ze dne 1.1.2013, č. 1/2013 Sb. (dále též „rozhodnutí o amnestii“) došlo k zahazení jeho odsouzení (viz čl. IV. odst. 3 rozhodnutí o amnestii), tudíž se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen.

Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy, konkrétně s čl. IV. odst. 1 písm. b) rozhodnutí o amnestii, kterým došlo k zahrazení jeho předchozího odsouzení, čímž porušil i čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný rozhodnutí o amnestii nerespektoval, neboť rozhodnutí založil na existenci žalobcova pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, přestože žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v době, kdy se na něj mělo hledět jako by nebyl odsouzen.

Žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitku a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Uvedl, že žalobci dne 30.11.2011 skončil služební poměr. V této době bylo proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně, za který byl následně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Karvinné ze dne 29.8.2012, č.j. 1T 72/2012-112, v právní moci dne 7.11.2012. Proto na straně žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku dle § 157 zákona o služebním poměru. Zdůraznil, že podmínky nároku na výsluhový příspěvek se zásadně posuzují ke dni propuštění ze služebního poměru. V případě žalobce se však posuzovaly k pozdějšímu dni, a to ke dni nabytí právní moci výše uvedeného odsuzujícího rozsudku. Žalobce o přiznání výsluhového příspěvku požádal až dne 1.2.2013. Žalovaný však dospěl k názoru, že žalobci jej nelze, vzhledem k pravomocnému odsuzujícímu rozsudku, přiznat. Na tomto závěru nic nezměnilo ani rozhodnutí o amnestii, neboť nemá retroaktivní účinky na nárok na výsluhový příspěvek. Navíc by přiznání výsluhového příspěvku žalobci neodpovídalo účelu služebního zákona, konkrétně ust. § 157 písm. d) služebního zákona. Jehož smyslem je, aby výhody plynoucí pro bývalé příslušníky bezpečnostních sborů po řádném děle trvajícím výkonu služby, nebyly přiznány těm, kteří se v době výkonu služby dopustili jednání ohrožující dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Při ústním jednání jak právní zástupce žalobce, tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Právní zástupce žalobce poukázal na agrumantaci obsaženou v žalobě.

Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a své vyjádření ve věci. Uvedl, že sporná právní otázka v dané věci dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena, proto podpůrně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 21 Cdo 2537/2010 a obranu žalobce v dané věci odmítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Dne 20.8.2011 žalobce v restauračním zařízení fyzicky napadl svou manželku a paní G.

Dne 19.9.2011 žalobce požádal o propuštění ze služebního poměru.

Dne 21.10.2011 ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru žalobce propustil ze služebního poměru ke dni 30.11.2011 dle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru.

Dne 7.11.2012 nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu v Karviné ze dne 29.8.2012 č.j. 1 T 72/2012-112, kterým byl žalobce shledán vinen, že veřejně a na místě veřejnosti přístupného se dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného, čímž spáchal přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, a byl odsouzen dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

Usnesením Okresního soudu v Karviné ze dne 4.1.2013, č.j. 1T 72/2012-133, v právní moci dne 18.1.2013 bylo rozhodnuto tak, že žalobce je dle § 368 trestního řádu účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 a v souladu s čl. IV. odst. 1 písm. b) rozhodnutí o amnestii byl žalobci prominut uložený trest a dle čl. IV. odst. 3 rozhodnutí o amnestii se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen.

Dne 21.1.2013 žalobce požádal o přiznání výsluhového příspěvku od 1.12.2011. Správní orgán I. stupně žalobci dne 20.2.2013 výsluhový příspěvek nepřiznal s odůvodněním, že v době skončení služebního poměru bylo proti němu vedeno trestní řízení, které skočilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem za spáchání úmyslného trestného činu. Tudíž nesplnil zákonem stanovené podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku dle § 157 služebního zákona.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 6.3.2013 odvolání. V odvolání argumentoval shodně jako v podané žalobě.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl ze služebního poměru propuštěn na základě vlastní žádosti dle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona. Jelikož v době skončení služebního poměru bylo proti němu vedeno trestní řízení, které skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem za spáchání úmyslného trestného činu tak, nesplnil zákonem stanovené podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku. Přestože žalobce byl účastníkem amnestie a má se na něj hledět jako by nebyl odsouzen (viz usnesení Okresního soudu v Karviné ze dne 4.1.2013, v právní moci dne 18.1.2013), nelze vztahovat účinky rozhodnutí o amnestii zpětně ke dni 7.11.2012, tj. ke dni právní moci odsuzujícího rozsudku žalobce. Na podporu výše uvedeného právního názoru ve věci poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 21 Cdo 2537/2010, v němž byla řešena otázka dědické nezpůsobilosti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže požádal o propuštění.

Podle § 42 odst. 5 písm. c) při propuštění příslušníka podle odstavce 1 písm. m) skončí služební poměr uplynutím 2 kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění, jestliže služební funkcionář nerozhodne na základě žádosti příslušníka o době kratší.

Podle § 157 písm. d) zákona o služebním poměru bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, má nárok na výsluhový příspěvek; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení pro trestní čin spáchaný úmyslně a následně je za něj pravomocně odsouzen nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání nebo bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání.

Podle čl. IV. odst. 1 písm. b) rozhodnutí o amnestii prezident republiky prominul podmíněně odložené tresty odnětí svobody pravomocně uložené před 1. lednem 2013 osobám, kterým byl trest uložen ve výměře nepřevyšující dva roky.

Podle čl. IV. odst. 3 rozhodnutí o amnestii na osoby, kterým se promíjí trest podle odstavců 1 a 2, se hledí, jako by odsouzeny nebyly.

Soud nejprve považuje za vhodné se vyjádřit k povaze výsluhového příspěvku dle služebního zákona. Výsluhový příspěvek je výsluhovým nárokem bývalých příslušníků bezpečnostního sboru, jestliže vykonávali službu alespoň po dobu 15 let, a jestliže jejich služební poměr neskončil propuštěním podle jednoho z důvodů uvedených v § 157 zákona o služebním poměru (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2014, č.j. 6As 102/2014-39). Funkce výsluhového příspěvku dle nálezu Ústavního soudu ze dne 28.2.1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95 je následující: „*příspěvek za službu i výsluhový příspěvek jsou koncipovány v právním řádu ČR spolu s jinými dávkami jako určitá kompenzace práce vykonávané ve stížených podmínkách a za určitých osobních omezení, vyplývajících z charakteru práce v ozbrojených složkách státu. Náleží všem, kteří splnili zákonem stanovené podmínky. Jsou součástí systému dávek sociálního charakteru souvisejících s ukončením služebního poměru.*“

Soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce spočívající v nesprávném právním posouzení jeho nároku na služební příspěvek dle čl. IV odst. 1 písm. b) rozhodnutí o amnestii. Z čl. IV. rozhodnutí o amnestii vyplývá, že v případě vybraných podmíněně odložených trestů odnětí svobody došlo nejen k prominutí dosud nevykonaných trestů, nýbrž i k prominutí následků odsouzení (tzv. rehabilitace). Rehabilitační rozhodnutí prezidenta republiky má na odstranění právních důsledků odsouzení stejný vliv, jako zahlazení odsouzení na základě rozhodnutí soudu. Přičemž zákonná fikce, že se na pachatele hledí jako by nebyl odsouzen, nastává až právní mocí rozhodnutí, jímž bylo odsouzení zahlazeno (viz § 106 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád ve znění rozhodném).

V souladu s usnesením Okresního soudu v Karviné ze dne 4.1.2013, č.j. 1T 72/2012-133, v právní moci dne 18.1.2013 se na žalobce ode dne účinnosti rozhodnutí o amnestii, tj. ode dne 1.1.2013, hledí jako by nebyl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 29.8.2012 č.j. 1 T 72/2012-112, v právní moci dne 7.11.2012. Tedy, pokud žalobce požadoval dne 21.1.2013 přiznání výsluhového příspěvku zpětně ke dni 1.12.2011, tak jeho požadavek směřoval do doby, po kterou na něj ještě nelze hledět jako by nebyl odsouzen. Soud se zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce okamžikem nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku dne 7.11.2012, tj. před účinností rozhodnutí o amnestii, pozbyl nárok bývalého příslušníka bezpečnostního sboru na výsluhový příspěvek, neboť k tomuto rozhodnému dni pro jeho přiznání nesplnil zákonem stanovené podmínky dle § 157 písm. d) zákona o služebním poměru.

Soud nad rámec výše uvedeného poznamenává, že poukaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 21 Cdo 2537/2010 nemá za přílehlavý, jelikož pojem dědická nezpůsobilost dle § 469 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění rozhodném, nevázal její posouzení na skutečnost, zda byl pachatel za úmyslný trestný čin proti zůstaviteli odsouzen či nikoli. Postačovalo, že se dotyčný dopustil úmyslného trestného činu proti zůstaviteli. Avšak v posuzovaném případě dle § 157 písm. m) zákona o služebním poměru musí být splněna zákonná podmínka spočívající v pravomocném odsouzení bývalého příslušníka za trestný čin spáchaný úmyslně.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, žalovaný rozhodnutí o amnestii respektoval a správně vyložil, z jakého důvodu v daném případě nelze přistoupit k jeho aplikaci, čímž žalobou napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, a proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 21. října 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková